



d'un de nosaltres vam pensar "què poc ens coneixes!!"

Després de totes les opcions, vam decidir desmontar la macrocaixa i agafar només les petites caixes que estaven dintre d'aquesta. Així ho vam fer, les vam posar al porta-equipatges i vam començar ara sí, la nostra despedida.

El conductor va posar ràpidament rumb al Grao de Castelló, ja que allí ens esperava "el ranxo". Un cop tot una mica més calmat, vam passar llista per a veure que no faltava ningú, la impresionant selecció QUINTOS 89, la Creme de la Creme, érem... CARLOS, PALLERO, CURRET, FEDE, VALLECAS, REFOYA,

MANDO-RRO, GASULLA, MARRA, BORREGO, OLLERA, SAPO, XIMO, BOSSA, MATUTANO I PALMERO.

Els que no van poder assistir perquè estaven a la boda de Pedro i Lupe (moltes felicitats) van ser CASILLERO i SABAS, i BARRIL perquè va tindre que marxar uns dies abans cap a Galícia Calidade.

Un apunt a Ollera que va anar a la boda i també a la despedida en el mateix dia això sí que és un mascle!!!

Durant el trajecte, uns parlaven, altres encara estaven pensant en el regal i la resta cantant al ritme que proporcionava la guitarra de Pallero, sempre a punt en situacions remarcables com esta. Dons això, entre cançó i cançó vam arribar al Grao.

El sopar estava amenitzat en tot moment per una música ambient d'allò més divertida (o no). La taula en forma de U i com no, el nuvi com a president. La conversa era fluida entre tots nosaltres i les bromes i rialles estaven sobre la taula, al contrari que el vi que anava desapareixent a un ritme constant. En finalitzar, va arribar l'hora d'obrir el regal, una darrera altra es van anar obrint totes les caixes les quals portaven una targeta amb una prova. El nuvi anava donant les targetes a Mayra Gómez Kemp en persona (Curret) i al més pur estil "Un, Dos, Tres", li vam lliurar el regal, ja es sap, "cinco mil pesetas y nos olvidamos del regalo", "hasta aquí puedo leer" etc, etc. Finalment va aconseguir el regal i tot això va acabar en un ball que va fer baixar el sopar i preparar-nos per anar a "devorar" la nit, per anar de marxa.

De nou estàvem a l'autocar, no sense haver carregat de provisions per al viatge. L'ambient era espectacular, tots estàvem animats, era tant bo que fins i tot l'amo del restaurant (amic de Mandorro) es va apuntar a la moguda amb nosaltres. Li vam dir al conductor que canviés les coordenades del vehicle i que posés rumb a València, ciutat de

la marxa per excel·lència.

En un tres i no res estàvem allí, el parking era immens, els autocars eren incontables, cotxes per a parar un tren, això era espectacular!. La colla del barrets va baixar al complet i es va dirigir cap a l'entrada de Arabesco. Un cop dins, allò encara era més gran, penya, penya i penya. Gent per tot els costat, nosaltres portàvem barret, però allí hi havia colles en bandes, cintes al cap, gorres i despedides i més despedides.

Et podries perdre, però ràpidament feies un cop d'ull veies quelcom barret dels nostres. Vam xalar molt. A l'hora de marxar ens va fer llàstima perquè fins i tot vam fer amistat en gent que treballava allí, però, l'esmorzar a Les Coves ens estava esperant.

Era pel matí i l'expedició 89 arribava a casa, molts de nosaltres vam marxar a dormir, però uns altres ens vam dirigir cap a les afores del poble i vam esmorzar d'allò més bé.

"Porta totes les tapetes que tingues", "Porta una botella de vi i vuit d'aigua, dos en gas", i en la panxa ben plena, a dormir que ja era hora!!

Doncs més o menys això va ser la primera despedida i ara que fins i tot ha passat la boda, només podem dir que ha sigut fantàstic i desitjar als nuvis una vida plena de felicitat i joia per a ells, de debò, els teus amics t'ho desitgen de tot cor.

VISCA ELS NUVIS !!!!!!!!

I tots els demés que seguit anirem caient.

QUINTOS 89

